

A V U I

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S L

ANTONI CAMBREDÓ

President executiu

JOAN ODINA
Conseller delegatORIOL HUGUET
Director generalJOSEP PLANAS
Director financerESTHER CARALPS
Directora de màrqueting i comunicacióPATRÍCIA TARRIDA
Cap de distribucióJOAN SERRA
Cap de sistemesVICENT SANCHIS
DirectorALBERT SÁEZ
Director adjuntLLUÍS MARTÍNEZ
JOSEP PLAYÀ
Subdirectors

♦

Seccions:

JOAN ARMENGOL
[Economia]IGNASI ARAGAY
XAVIER CESTER
[Cultura i espectacles]TONI BROSA
[Esports]DAVID CASTILLO
[Suplement Cultural]DAVID GONZÁLEZ
[Política]SANTI GONZÁLEZ
[Món]PEPA MASÓ
[Societat]ÒSCAR MONTFERRER
[Comunicació]ALBERT PLA
[Edició]PERE PRATS
[Disseny]MONTserrat RIUS
[Documentació]ROBERT RAMOS
[Fotografia]PERE TIÓ
[Opinió]Delegada a Madrid:
ANNA GRAUPublicitat:
PUBLIPRESS MÈDIA, SAXAVIER BUYSÉ
Director generalLLUÍS-FERRAN PÉREZ-SEGUI
Director de desenvolupamentALBERT BORRÀS
Director de PublicitatAv. Diagonal, 475 - 08036 Barcelona
Tel.: 93 344 30 00 - Fax: 93 344 31 93

e-mail: lperezseguil@publipressmedia.com

Centraleta	Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
Subscriptors	Tel.: 93 316 39 14 - Fax: 93 316 39 15
Distribució	Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
Servei al lector	Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 15

Redacció:

Consell de Cent, 425 - 08009 Barcelona

Subscripcions, Distribució i Servei al Lector:
Enric Granados, 84 - 08008 BarcelonaDelegació a Madrid:
Zorrilla, 21, 2N C. - 28014 Madrid
Tel.: 91 521 27 68 - Fax: 91 521 29 37Adreça Internet: <http://www.avui.com>

Impressió: BERMONT

DL: B.20.249-1976
DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD

E D I T O R I A L

Precària fugida endavant

Els resultats del referèndum francès es poden explicar per un conjunt de causes, que, coincidents, han tingut com a conseqüència un profund malestar col·lectiu, barrejat amb una inseguretat i una desconfiança palpables en tots els estaments socials. Una d'aquestes raons –potser, la principal– lliga el rebuig a acceptar el model proposat per la Unió Europea amb la crisi econòmica que pateix França. Tots els indicadors actuals, com en el cas alemany, aboquen al pessimisme. L'atur arriba al 10 per cent, el creixement econòmic s'ha estancat, el deute i el dèficit públics superen els límits que permeten les directrius comunitàries... Han estat França i Alemanya, precisament, els Estats més reticents a acceptar els límits del Pacte d'Estabilitat que ells mateixos van imposar fa anys.

Els experts francesos han detectat una crisi estructural profunda. En aquest punt la coincidència és absoluta, si bé les discrepàncies afloren amb força a l'hora de proposar solucions. D'una banda, hi ha els partidaris de mantenir la protecció social i continuar confiant en la iniciativa pública per superar tots els reptes que han començat a despuntar com a conseqüència de la competència dels productes industrials de l'Àsia o agrícoles del Mediterrani. De l'altra, els partidaris de trencar el proteccionisme públic, afavorir la liberalització decidida de tots els sectors i adaptar l'economia francesa a la situació creada per la globalització. Proteccionisme o liberalisme podrien ser de nou, en síntesi, les opcions que ha de debatre la societat francesa amb els seus polítics al davant.

L'exprimer ministre, Jean-Pierre Raffarin, havia impulsat un primer paquet tímid de reformes que afectava el sistema de prestacions socials. L'oposició dels poderosos sindicats francesos va ser contundent. El no a la Constitució europea ha implicat també un rebuig al model Raffarin. I la primera –potser l'única– decisió que ha pres el president Jacques Chirac ha estat destituir-lo. De Gaulle va dimitir quan va perdre

un referèndum. Ningú esperava que el gaullista Chirac l'imités. L'actual president ja havia deixat ben clar durant la campanya que no ho faria, malgrat que perdés el referèndum que ell mateix havia convocat. La destitució i la substitució de Raffarin no responen a l'exigència d'impulsar un canvi estratègic en l'acció de govern, sinó a les necessitats de Jacques Chirac, que havia de fer que algú pagués per la derrota. La decisió ha respost a criteris d'equilibri. El president ha optat per nomenar primer ministre el seu més fidel col·laborador, Dominique de Villepin, però ha situat com a número dos del gabinet Nicolas Sarkozy, que no només ha estat el més aferrissat competidor de Villepin, sinó que, a més, no amaga les aspiracions a succeir el mateix Chirac. Les males llengües havien avançat que Chirac podria haver triat Sarkozy com a substitut de Jean-Pierre Raffarin amb l'únic objectiu de cremar el seu competidor per optar a un tercer mandat a l'Elisi.

El govern francès s'instal·larà a partir d'aquest moment en la precarietat. La *cohabitació* entre Nicolas Sarkozy i Dominique de Villepin no serà fàcil. És excessivament temerari confiar en una acció de govern sòlida i coherent que sàpiga sortir de la crisi aplicant les solucions que Jean-Pierre Raffarin no va saber trobar. Més aviat al contrari. El nou primer ministre no només haurà de parar atenció a les maniobres del seu número dos i del seu president, sinó que també haurà de considerar que el vot massiu de protesta a la Constitució europea suggereix que la majoria de l'electorat no accepta una modernització del sistema que impliqui renúncies socials i sacrificis econòmics.

Dominique de Villepin s'ha donat cent dies per "recuperar la confiança dels francesos". Per aconseguir-ho ha afirmat que proposarà "les reformes indispensables". Aquestes reformes, precisament, si són audaces, suposaran que ell també perdrà la confiança de l'electorat. Aquesta és la gran contradicció francesa: l'equilibri entre "la iniciativa" i "la solidaritat" que reclama el nou primer ministre i que defineixen "el model social francès" fa massa temps que va començar a trencar-se. I ningú sap com refer-lo amb eficàcia. Després de cada nou fracàs, els electors francesos perden una mica més de confiança en els seus polítics. I els en queda ben poca. La crisi del sistema és ben evident. El nou govern pot quedar, una vegada més, com una fugida endavant de Jacques Chirac. Encara més precària.

ENGRUNES

JOAN OLIVER

joan@oliverfontanet.com

ALLÒ QUE NO ÉS IMPORTANT. Tinc la dèria d'accedir als documents originals dels temes que comento. És una manera un xic pesada però força fiable d'aconseguir informació. Aquest sistema de treball s'ha vist enormement facilitat per Internet i per la política de les administracions, les institucions i les empreses de posar la informació a l'abast dels ciutadans. És un progrés important que ens permet incrementar la transparència social i la qualitat informativa. En general funciona,

però, a cops, et quedes ben desconcertat. Et quedes desconcertat quan accedeixes a la web de la Generalitat i descobreixis que sobre els fets de Berga només hi ha un comunicat del departament d'Interior precisant el moment exacte en què es van rebre els avisos. Et quedes desconcertat quan, en un dia com ahir en què es fan públiques les dades de l'evolució de l'atur al mes de maig, resulta que la informació (prou positiva) no figura ni a la pàgina principal de la Generalitat, ni a la del departament de Treball i Indústria.

ALLÒ QUE ÉS IMPORTANT. Podríem discutir si l'atur és molt important o no tant. Però sembla difícil d'acceptar que sigui menys important que les informacions que ahir ofería la pàgina principal de la web de la Generalitat: "Alerta sobre incendis forestal (sic) degut a la situació de sequera", "La integració escolar a secundària Premi Joventut 2004", "Convocatòria de proves de traducció i interpretació jurades"... o les de la pàgina del departament de Treball i Indústria: "Correcció d'errada a la

convocatòria per a la concessió de subvencions per a la realització d'itineraris personals d'inserció", "Calendari oficial de festes laborals a Catalunya per a l'any 2006", "Modificació dels imports màxims destinats a la concessió de subvencions per a la realització d'accions de formació professional i afins de caràcter ocupacional"... El govern diu que els mitjans no entenem i no expliquem bé la seva actuació. El mateix govern tampoc no és capaç d'entendre ni d'explicar la seva actuació, o això sembla.